

30.IV.70 P. 101 C.

„Когато гората се разшуми, тези малки, кехлибареножълти бунгала на ОС на БТС във Видин гъвсѝм ще се „загубят“

РОЖДЕНИЯТ ДЕН НА КРАСОТАТА

Гората е още гола и само дрянът се е засмял. Сред ланската шума са наболи теменуги и иглики. Един кълавач подскача по високия дъб и съсрв доточено го пощи, звучно се провиква славеи. А въздухът сякаш звъни от глад и свежест...

— Видя ли? — неочаквано ме тупна по рамото колегата и се втурна между дърветата. — Минаха сърнички!

Не знаехме, че тук, на високото било на „Божурица“, видинското строително предприятие „Виброполигон“ е построило свои хижи. Скрити от хорските очи, сред самите девствени дървеса, боядисани в свежи тонове, те предлагат много романтика и интимност.

Стопанинът им Кирил Иванов остави острата лопата и седнахме на размумка. Гледах този човек, очите му, от които струеше доброта, бавните му движения. Слушах тихия му разказ и по асоциа-

ция изплува сентенцията: в гората доши хора не живеят!...

Зад нас се провикна някаква птица.

— Кълавач — обясни бай Кирил. — „Сип-сип“ — това е неговият глас.

— А сърни, има ли много сърни из този край?

— Двестатина, казват, но колко са, трудно ми е да кажа. През зимата горският ми превозваше сено и аз ги хранех. Така свикнаха с мен, че можех да ходя между тях. Особено малките. Те са такива доверчиви, като дечица. Те зи двете, дете ги видяхте, бяха от тях.

Стопанинът на сърните Кирил Иванов

Човекът, гората и нейните обитатели. Между тях винаги е имало хармония и доверие. Гората откога е била майка-закрилница, а нейното „население“ е формирало у българина онази неповторима, богата и чувствителна душевност, която го отличава от другите. Ето човека пред мен. През най-студените зимни дни седял в хижите, защото „кой знае какво биха правили сърните, ако не им давах храна!“ За това никой не го е задължавал, никой не му е плащал. Но бай Кирил се радвал, че точно тук, в района на неговите вили, горските са поставили хранилките. Сега, през пролетта, му е малко тъжно. Питомците му са потънали из гората. Но над него, ей горе, дивите гълъби вият гнезда, със страстен зов се провикват славеите, грижливо правят своите пролетни визити кълавачите. И бай Кирил бавно прекопава тази горска земя, стрива буците между ръцете си, почиства корени и бурени, за да направи лехи за мушката. По-нататък е засадил борчета. Асмата е подкастрена и пъпките ѝ набъбват. Край нея ще посади още лози, овощни дръвчета — нали допреди година време беше овощар в дунавското практическо училище! Тук, в горския дом на строителите, пак ще остави следа.

— Елате през май. Тогава цъфтят божурите. Цялата околност мирисе на люляк.

Да, може би тогава ще бъде най-хубаво, но аз оставам в плен на тези ранни пролетни дни, когато гората се събужда и всеки звук и вик на птиците е отчетлив и неповторим. Има нещо възхитително, когато с ръцете си галиш набъбнали пъпки и гледаш птиците да потягат старите гнезда. Завинаги запомнях тънкошите сърни, „сип-сипа“ на кълавача, сълзите на асмата и тези добри очи на стопанина. Със скрита завист гледам този човек, който присъствува на рождения ден на природата.

Методи ПЕЕВ
(наш кореспондент)

Май — месец за защита на природата

Един голям проблем, който от ден на ден става все по-актуален, събра вчера в клуб-ресторанта на НТС в София много журналисти, ръководители на ведомства, общественици. По случай Месеца за защита на природата — от 1 до 31 май, Министерството на горите и горската промишленост, Министерството на строежите и архитектурата, Българската академия на науките, Българският туристически съюз и Съюзът на българските журналисти организираха пресконференция.

Кратко изложение по най-важните въпроси на защитата на природата пред представителите на столицния печат, БТА и Българското въ-